

Dinsdagprofiel

Maurice de Hond

Hij is al dertig jaar afwisselend in de aanval en de verdediging, al duurt dat laatste nooit lang. Maar val hem niet aan op zijn integriteit want dan gaan alle registers open. 'Die twee NIPO-jongens zullen hun lesje nog wel leren.'

Door Bart Jungmann

Maurice de Hond

Gek op tegenspraak, maar ko

Salomon de Hond vormde tijdens de Tweede Wereldoorlog een eenpersoons-verzetshaard. Hoewel hij zelf joods was, weigerde De Hond een slachtoffer te zijn. 'Wie bang is, krijgt ook klappen', luidde zijn credo. 'Opa heeft de lat hoog gelegd voor ons', zegt kleinzoon Marc de Hond.

Maurice de Hond, zoon van Sam en vader van Marc, vertelt dat hij tijdens zijn misfortuin met het internetbedrijf Newconomy op straat in elkaar is geslagen door twee mannen. Hij wist meteen waar het geweld vandaan kwam, van een maffe schuldeiser, en belde de man meteen op om te zeggen dat hij een lafaard was, dat een echte kerel zelf zijn handen laat wapperen en dat hij zich niet liet intimideren. 'Ik accepteer namelijk geen angst.'

Na hun terugkeer uit Auschwitz zijn Marianne Brander en Sam de Hond in het huwelijk getreden. Zij, de oorlogsweduwe van zijn broer, was in het concentratiekamp ten prooi gevallen aan de experimenten van Mengele en het was onwaarschijnlijk dat ze nog zwanger kon worden, in elk geval niet meer dan één keer.

Vriendin Hedy d'Ancona herinnert zich de ouders van de 58-jarige Maurice de Hond, beiden drie jaar geleden overleden, als 'ontzettend aardige en ontzettend wijze mensen'. Slechts één keer in zijn leven is Sam de Hond dronken geworden en dat was op de dag dat Maurice werd geboren. D'Ancona: 'Enig kind, zeer gewenst, maar absoluut niet verwend.'

Hijzelf spreekt van een buitengewoon harmonieuze jeugd, van een opvoeding waarin het joods-zijn

absoluut niet werd benadrukt. Zijn ouders waren zonder ernstige trauma's uit Duitsland teruggekeerd en hijzelf heeft zich ook nooit een slachtoffer gevoeld. Op jonge leeftijd bezocht hij Berlijn en Maurice de Hond herinnert zich nog goed het gevoel van overwinnaar waarmee hij rondstapte door de Rijksdag.

De bekendste opiniepeiler van Nederland bewoont een anonieme nieuwbouwwoning aan een doorgaande weg in Amsterdam-Buitenveldert met kantoor aan huis – een

Hedy d'Ancona: hij wil alleen maar winnen, met alles

mededeling waarbij hij even zijn laptop optilt. Toen De Hond in 2002 zijn comeback maakte in de wereld van peilers wilde hij per se onafhankelijk van plaats en tijdstip kunnen werken, en niet geplaagd worden door de zorg om personeel dat van hem afhankelijk is.

Het glas verse jus d'orange dat hij voor zichzelf heeft ingeschonken, blijft anderhalf uur onaangevoerd. Behalve opiniepeiler is Maurice de Hond een hartstochtelijk betoger. Het gaat daarbij over het failliet van de vertegenwoordigende democratie, het vat vol misverstanden dat inburgering heet, de arrogantie die zichzelf gezondheidszorg noemt en beweert alsjeblief dat het allemaal wel meevalt, want anders vindt hij er niets aan.

Hedy d'Ancona: 'Een enorme overtuigingsdrift. Hij verkondigt iets, jij uit enige reserve en nog voordat je je hebt aangegord voor een discussie word je al overspoeld door zijn standpunt.' Zoon Marc: 'Maar hij beleeft er het meeste plezier aan als je hem tegenspreekt.'

Vorige week begeleidde Marc zijn vader naar een uitzending van *Barend & Van Dorp*, waarin De Hond zich moest verweren tegen aantijgingen van het NIPO over ondeugdelijk peilwerk. Marc: 'Op die momenten is hij helemaal in zijn element.'

Maurice de Hond is weer terug aan het front na het mislukte avontuur met Newconomy, een bedrijf dat rond het millennium de digitale revolutie zou financieren. Directeur De Hond liep te hard van stapel, bracht het bedrijf in financiële problemen en werd van zijn zetel gestoten. Na een sabbatical is hij weer terug waar hij begon. Een nederlaag? 'Nee, dit is het leukste wat er is.'

Maurice de Hond wordt al ruim dertig jaar geassocieerd met de methode-De Hond, zo'n ingesleten begrip waarvan de betekenis al lang vervlogen is. Halverwege de jaren zeventig deed de methode haar intrede. *De Rooie Haan*, een politiek radioprogramma van de VARA, wilde nóg spraakmakender worden en begon een maandelijks politieke peiling.

Socioloog Maurice de Hond werd daarvoor verantwoordelijk en baseerde zich op cijfers van het nu zo vermaledijde NIPO. Doordat de geënquêteerden ook moesten aangeven wat ze de vorige keer hadden gestemd, kon hij ontwikkelingen bloot leggen en de peiling betrouwbaarder maken.

Dat werd de methode-De Hond en die bezorgde haar naamgever nationale roem.

Jan Nagel was destijds eindredacteur van het programma en ook degene die Maurice de Hond het platform bood. 'Maurice doorzag dingen pijsnel. Durfde man en paard te noemen. Was gedecideerd, rechtlijnig maar toch ook soepel. Die combinatie van eigenschappen typeert hem nog steeds.'

De geldingsdrang is hem in de loop der jaren ook parten gaan spelen. Maurice de Hond peilt niet alleen de politiek en hij praat niet alleen over politiek, hij bemoeit zich ook rechtstreeks met de politiek. De vermeende partijdigheid heeft zich vastgeklonken aan het begrip methode-De Hond.

Dat was ook het onuitgesproken verwijt van 'die twee NIPO-jongens', zoals hij zijn opponenten noemt en het klonk zaterdag nog duidelijker door in een artikel in het wetenschapskatern van *de Volkskrant*. 'Hij heeft uitgesproken opvattingen en zijn peilingen passen precies daarin', zei de directeur van Inter/View en dat is tegen het zere been.

Twee dagen later hangt Maurice de Hond al aan de telefoon. Zijn integriteit is in het geding en dat laat Maurice de Hond niet gebeuren. Hij gaat er werk van maken, net zoals hij 'die twee NIPO-jongens' een lesje wil leren.

Volgens Maurice de Hond kan objectiviteit alleen bestaan bij de gratie van openheid. Iedereen mag van hem weten dat hij de vorige keer op Wouter Bos heeft gestemd, maar iedereen moet dan ook weten dat hij dat de volgende keer niet doet. Iedereen mag weten dat

FOTO JEAN-PIERRE JANS - DE VOLKSKRANT

m niet met gezeik

- 1947** geboren, zoon van Marianne Brander en Salomon de Hond.
- 1970** getrouwd met Jasmin Dahlia Busnach. Twee kinderen: Marc David (1977) en Michel Arjeh (1979).
- 1980** echtgenote Jasmin overlijdt.
- 1982** hertrouwd met Caroline Ann Wijnperle. Drie kinderen: Brian John (1983), Lionel Jeremy (1985) en Nathalie Miriam (1990).
- 1986** Lionel Jeremy overlijdt.
- 1990** gescheiden.
- 2003** hertrouwd met Mari Petell Rondiquez.
- 1971** -1973 wetenschappelijk medewerker Sociaal Geografisch Instituut aan Universiteit van Amsterdam.
- 1973** -1975 projectleider bij marktonderzoeksbureau Inter/View.
- 1975** -1980 samen met Hedy d'Acona directeur van onderzoeks- en adviesbureau Cebeon.
- 1980** -1984 directeur Inter/View.
- 1984** -1990 parttime Inter/View. Daarnaast advieswerk als bv Maurice de Hond Consultancy.
- 1991** -1995 directeur marketing bij Gouden Gids.
- 1995** -1998 directeur nieuwe media bij Wegener.
- 1998** -2001 mede-oprichter en directeur van Newconomy.
- 2002** -2006 directeur van View-Ture.

hij Peter R. de Vries van advies heeft gediend, maar iedereen moet dan ook weten dat hij tal van politici en politieke partijen in de afgelopen jaren heeft geadviseerd. En zo is Maurice de Hond al dertig jaar afwisselend in de aanval en in de verdediging, al duurt dat laatste nooit lang.

Hedy d'Acona heeft misschien wel het beste antwoord op de vraag wat hem drijft. 'In elk geval is het geen begeerte. Hij moet met al zijn plannen en plannetjes toch behoorlijk wat geld hebben verdiend, maar hij mist de fantasie om het uit te geven. Een grote behoefte aan autoriteit is het ook niet. Volgens mij wil Maurice alleen maar winnen, met alles.'

Voetbal speelt een grote rol in zijn leven. Hij is al zijn leven lang doelman. Journalist Frits Barend, die De Hond als keeper kent van een jaarlijks toernooi, vergelijkt hem met Gert Bals, de eertijdse Ajax-doelman. 'Niet bang en nog altijd een goede reflex.'

Een kwarteeuw geleden gold Maurice de Hond ook als een aanstormend talent onder de scheidsrechters in het betaald voetbal. Samen met John Blankenstein en de onlangs overleden Ignace van Swieten. Met hen vormde hij de drie musketiers die de conservatieve voetbalwereld een lesje gingen leren. Maar De Hond hield het na twee jaar voor gezien.

Hij kwam in conflict met de scheidsrechtercommissie die hem naar zijn gevoel unfair had beoordeeld. Blankenstein: 'Een volstrekt belachelijke prestigekwestie was dat, maar die conflicten verloor je altijd. De leden van die commissie waren goden in die tijd.'

Blankenstein had scheidsrechter De Hond hoog zitten. 'Open, communicatief, streng en duidelijk.'

Sinds een paar jaar is Maurice de Hond terug als arbiter in het amateurvoetbal. Blankenstein snapt dat heel goed. 'Kanaliseren van agressie is een mooi vak.'

De Hond beschouwt het voetbalveld als een snelkookpan van de maatschappij. De veranderende samenleving wordt daarin kernachtig blootgelegd. Beslissingen worden in vergelijking met 25 jaar geleden sneller geaccepteerd,

De Hond's vermeende partijdigheid kleeft aan zijn methode

maar dan wel van een echte autoriteit. Een arbiter zonder gezag heeft het lastig tegenwoordig.

Dit seizoen floot Maurice de Hond al een paar keer voetbalclub VVA/Spartaan uit Amsterdam-West, een elftal lastige klanten naar het schijnt. Het ging hem goed af. VVA-voorzitter Henri Spigt: 'Hij duldt geen gezeik, dat vind ik heel goed, en hij geeft fouten toe, dat vind ik ook heel goed. Maurice de Hond is een aimabel mens en als het anders was, zou ik het ook zeggen.'

Het voetbal is ook de gedeelde passie met zijn oudste zonen Marc en Michel. Marc de Hond: 'Samen naar het voetbal toe, samen naar voetbal op tv kijken, samen ook wel in een elftal gespeeld. Voetbal was een belangrijk bindmiddel in een moeilijke tijd.'

Hun moeder, zijn eerste echtgenote, overleed in 1980 aan borstkanker. 'Mijn eerste echte tegenslag', zegt De Hond, al beschouwt hij het in retrospectief toch vooral als een rijke ervaring. 'De laatste vijf maanden zijn we zo dicht bij elkaar geweest.'

Veel pijnlijker vond hij het overlijden zes jaar later van zoon Lionel, geboren uit zijn tweede huwelijk. Bij de geboorte was volgens De Hond al duidelijk dat de jongen het niet zou redden, maar de lijdensweg duurde nog elf maanden.

'Ik heb na drie maanden met een kussen in mijn handen boven zijn bedje gestaan om hem te smoren. Het was zo ondraaglijk en ik kon niets doen, terwijl ik altijd gewend ben om oplossingsgericht te denken.'

Zijn derde grote tegenslag kreeg Maurice de Hond twee jaar geleden toen zoon Marc een dwarslaesie opliep bij de verwijdering van een tumor. Na de operatie mocht er in geen geval een bloedsuikerontsteking op zijn ruggenmerg ontstaan. Het gebeurde toch en het werd te laat onderkend. 'We hoefden er niet eens een zaak van te maken. Het ziekenhuis heeft meteen betaald.'

Marc de Hond heeft als een leeuw gevochten om zoveel mogelijk lichaamsfuncties weer aan de gang te krijgen. Daarbij had hij veel steun aan zijn vader. 'Hij was er voor mijn gevoel altijd. Als hij niet naast mijn bed zat, zag ik hem wel op tv, want het was ook verkiezingstijd.'

'Hij heeft me veel verteld van opa en oma, van mijn moeder ook, en hoe het is om tegen zo iets groots en onrechtvaardigs te moeten vechten.'